

Františkovo slovo

č.118

Na útoky démona lze odpovídat jedině Božími skutky: odpuštěním, láskou a úctou

Papež: Boží láska se zvěstuje prokazováním lásky, nikoli mocí přesvědčovat

Papež kázal o tom, co je duchovní neútěcha a jak si při ní počínat

V Itálii přibývá žádostí o exorcismus, ale chybí exorcisté

Příčinou úbytku řeholníků je špatná interpretace koncilu

Petrův nástupce: Odsouzenec k smrti je naším vzorem

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Na útoky démona lze odpovídat jedině Božími skutky: odpuštěním, láskou a úctou

Vatikán. Ve vatikánské Aule Pavla VI. se dnes před polednem shromáždilo na tisíce příbuzných obětí atentátu v Nice, ke kterému došlo 14. července během ohňostroje u příležitosti francouzského národního svátku připomínajícího dobytí Bastilly. Jednatřicetiletý Francouz tuniského původu Mohamed Lahouaiej Bouhleb vjel kamionem do shromážděného davu a nechal za sebou 86 mrtvých a 434 zraněných.

„S hlubokým pohnutím se setkávám s vámi, kteří trpíte na těle i na duchu, protože jednoho svátečního večera vás či někoho z vašich drahých, zasáhlo slepé násilí, jež nebere ohled na původ ani náboženství.“

Řekl papež František v úvodu setkání. Připomněl zejména děti a celé rodiny, které tato náhlá tragédie vyrvala životu.

„Vzývám našeho Nebeského Otce, Otce všech, aby přijal vaše drahé zemřelé k sobě, aby našli pokoj a radost věčného života. Pro nás křesťany je základem naděje Ježíš Kristus, který zemřel a vstal z mrtvých. Apoštol Pavel nás ujišťuje: „Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu“ (Řm 6, 8-9). Kéž pro vás přesvědčení o věčném životě, které je vlastní také věřícím jiných náboženství, může být útěchou v životě a zakotvovat důvody k vytrvalosti a odvážnému pokračování v cestě zde na zemi.“

Modlím se k milosrdnému Bohu také za všechny zraněné, kteří byli v některých případech těžce poškozeni na těle či na duchu, pokračoval Svatý otec. Vzpomněl rovněž na ty, kdo nemohli přijet či jsou ještě v nemocnici. Ujistil je, že církev zůstává po jejich boku a prosí Pána, aby jim přišel na pomoc a do srdce přinesl pokoj a bratrství.

Papež poděkoval také všem, kdo bezprostředně po atentátu přispěli na pomoc nebo projevíli solidaritu a podporu. Jmenovitě připomněl katolickou komunitu v čele s biskupem André Marceauem a další asistenční služby, zejména sdružení Alpes-Maritimes Fraternité, jehož členové se rovněž zúčastnili dnešní audience. Vyjádřil rovněž potěšení nad mezináboženskou spoluprací, která – jak dodal – přispívá k ulehčení ran po těchto dramatických událostech.

„Nastolení upřímného dialogu a bratrských vztahů mezi všemi, zejména mezi těmi, kdo vyznávají jediného a milosrdného Boha, je totiž naléhavou prioritou, kterou musí podporovat jak političtí tak i náboženská představitelé a kterou je každý povolán uskutečňovat ve svém prostředí. Pokud existuje veliké pokušení uzavřít se do sebe nebo odpovídat na nenávisť nenávisť a na násilí násilím, je zapotřebí autentického obrácení srdce. A to je také poselství, s nímž se Ježíšovo evangelium obrací k nám všem. Na útoky démona lze odpovídat pouze Božími skutky, totiž odpuštěním, láskou a úctou k bližnímu, i když se ode mne liší.“

Řekl papež František a ujistil příbuzné obětí atentátu z Nice o své modlitbě, o modlitbě za Francii a její představitele, aby neúnavně pracovali na budování spravedlivé, pokojné a bratrské společnosti.

Papež: Boží láska se zvěstuje prokazováním lásky, nikoli mocí přesvědčovat

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se dnes ráno sešlo asi 40 tisíc lidí, aby se účastnili nedělní bohoslužby, která byla určena především katechistům, kteří připutovali z různých částí světa do Říma v rámci Svatého roku milosrdenství.

Pro zajímavost uvedme, že katechista je podle Kodexu kanonického práva (kán. 785 §§ 1-2) „ten, kdo není duchovním, ale je náležitě vzdělán ve speciální škole nebo pod vedením misionářů, vyniká křesťanským životem a pod vedením misionáře vyučuje evangelium, liturgii a koná charitativní činnost.“ Církevní terminologie českého jazyka tedy rozlišuje mezi katechistou a katechetou. Katecheta vyučuje náboženství ve školách, zatímco katechista má kromě toho také mandát místního ordináře udělovat křest (CIC, kán. 861 § 2), což se využívá zejména v misijních zemích, kde je nedostatek kněží.

Jubilejní pouť katechistů organizovala Papežská rada pro novou evangelizaci. Trvala od pátku (23. září), účastnilo se jí asi 15 tisíc katechistů zejména z misijních zemí a měla bohatý program na různých místech Věčného města. Vyvrcholila nedělní liturgií, kterou sloužil Petrův nástupce:

„Na tomto setkání katechistů u příležitosti Svatého roku se po nás žádá, abychom neúnavně kladli na první místo hlavní zvěst víry: Pán vstal z mrtvých. Neexistuje nic důležitějšího, solidnějšího a aktuálnějšího. Každý obsah víry je krásný, pokud zůstane spojen s tímto jádrem a je proniknut touto velikonoční zvěstí. Pokud je však izolován, ztrácí smysl a sílu.“

Řekl v úvodu Svatý otec a níže pak pokračoval:

„Boží láska se zvěstuje prokazováním lásky, nikoli mocí přesvědčovat, nikdy vnucováním pravdy, ba ani utvrzováním se v nějaké náboženské či morální povinnosti. Bůh se zvěstuje v setkání s lidmi, pozorností k jejich dějinám a k jejich pouti. Pán totiž není idea, nýbrž živá Osoba. Jeho poselství je předáváno jednoduchým a pravdivým svědectvím, nasloucháním a přijímáním, vyzařující radostí. Nemluvíme správně o Ježíši, jsme-li smutní, ani Boží krása se nepředává pouze krásným kázáním. Bůh naděje se zvěstuje, když denně žijeme evangeliem lásky a beze strachu jej dosvědčujeme také novými formami hlásání.“

V závěru svého kázání papež František také řekl:

„Jako služebníci Ježíšova slova jsme povoláni nechlubit se zdáním a nevyhledávat slávu; a nemůžeme být ani smutní či naříkat. Nejsme proroci zkázy, kteří se zálibou vytahují na světlo nebezpečí a úchytky; ani lidé, kteří jsou opevněni v zákopech svého prostředí a vynášejí trpké soudy o společnosti, církvi, o všem a o všech a zamořují svět negativitou. Naříkavý skepticismus není vlastní tomu, kdo je v důvěrném kontaktu s Božím Slovem.“

Na konci mše svaté před mariánskou modlitbou Anděl Páně obrátil papež František pozornost nejprve ke včerejší beatifikaci našeho rodáka otce *Engelmara Unzeitiga*, mučedníka z doby nacismu:

„Včera byl ve Würzburgu prohlášen za blahoslaveného Engelmar Unzeitig, kněz z kongregace misionářů z Mariannahill. Byl zabit z nenávisti k víře ve vyhlazovacím koncentračním táboře v Dachau, proti nenávisti stavěl lásku a na krutost odpovídal mírností. Jeho příklad ať nám pomůže být svědky milosrdné lásky a naděje i uprostřed soužení.“

Potom mluvil Svatý otec o dění ve *Spojených státech mexických* a podpořil odpor lidu proti pokusu vlády o zrušení ústavního zakotvení rodiny jakožto základní buňky společnosti. Nepřímo zmínil mimo jiné únos tří kněží. Dva ze státu Veracruz, otcové Alejo Nabori a Jose Alfredo Jimenez, byli mezitím zabiti, a třetí ze státu Michoacan, o. José Alfredo Lopez Guillen, je dosud nezvěstný.

„Rád se připojuji k mexickým biskupům, abych podpořil nasazení církve a občanské společnosti ve prospěch rodiny a života, které v nynější době vyžadují zvláštní pastorační pozornost na celém světě. Navíc ujišťuji drahý mexický lid o svojí modlitbě za to, aby přestalo násilí, které v těchto dnech postihlo také několik kněží.“

Na dnešek připadl *Mezinárodní den neslyšících*, ke kterým se při té příležitosti papež František obrátil. Jeho slova byla tlumočena do znakové řeči:

„Rád bych pozdravil všechny neslyšící, kteří jsou přítomni také zde a povzbudil je, aby svým vkladem činili církev a společnost stále schopnější přijímat každého.“

A zcela na závěr oslovil papež účastníky a protagonisty dnes vrcholící jubilejní pouti:

„A nakonec obzvláště zdravím vás všechny, drazí katechisté! Děkuji za vaše nasazení v církvi ve službách evangelizace a předávání víry. Matka Boží ať vám pomáhá vytrvat na cestě víry a dosvědčovat životem to, co předáváte v katechezi.“

Po společné mariánské modlitbě Anděl Páně Petrův nástupce všem požehnal.

Kázání z Domu sv. Marty

27.9.2016

Papež kázal o tom, co je duchovní neútěcha a jak si při ní počínat

Vatikán. Co se děje v našem srdci, když na nás dolehne duchovní neútěcha? Tuto otázku položil papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty, když mluvil o postavě Joba. Zdůraznil přitom pak význam vnitřního ztišení a modlitbu jako cestu k překonání těchto temných momentů. U příležitosti dnešní liturgické památky sv. Vincence z Pauly sloužil papež mši za sestry vincentky, které pracují v Domě sv. Marty.

*„Job se ocitl v úzkých, přišel o všechno“ – začal papež svoji homilii, pro kterou si vzal podnět z prvního čtení (*Job 3,1-3.11-17.20-23*). Představuje Joba, který se „ocitl zcela na dně, a proklíná den, kdy se narodil. Nezlořečí však Bohu. Job prožíval duchovní neútěchu a dal průchod svým citům, řekl papež František. Podobně se zachoval i prorok Jeremiáš, který se však také nikdy nerouhal.“*

„Duchovní neútěcha je něco, co doléhá na každého z nás: může být silnější, slabší. Duše v tomto stavu zatemnění postrádá naději, důvěru i chuť žít, nevidí na konec tunelu, prožívá v srdci bouři a v mysli zmatek. Duchovní neútěcha v nás vytváří pocit duševní zdeptanosti, jako by duše nedokázala a ani nechtěla žít a říkala si »lépe je zemřít«. Tak si ulevoval Job. Lépe je umřít než takto žít. Musíme pochopit, že se náš duch ocitl v takovémto hlubokém smutku a je téměř bez dechu. Každému se to stává. Více či méně. Je třeba chápat, co se v našem srdci děje.“

„Otázka, kterou si můžeme položit. zní - pokračoval papež: Co v takových temných chvílích dělat? Když nastane v rodině nějaká tragédie, nemoc nebo něco, co mne táhne dolů. Někdo si vezme prášky na spaní, nechá vše stranou anebo si dá dvě, tři či čtyři skleničky. To však nepomůže – řekl dále. Dnešní liturgie nám ukazuje, jak s touto duchovní neútěchou naložit a co dělat, když pociťujeme vlačnost a beznaděj.“

V responsoriálním Žalmu je odpověď: *„Kéž pronikne k tobě má modlitba, Hospodine.“* Je třeba se modlit – dodal papež – modlit se hodně, jako to činil Job, který volal ve dne v noci, aby jej Bůh vyslyšel.“

*„Je modlitba, která klepe na bránu, ale silně! »Bědami je nasycena má duše a můj život se blíží podsvětí. Počítají mě k těm, kdo klesli do hrobu, jsem jako člověk bez pomoci« (*Žl 88,4-5*). Kolikrát jen se cítíme takto vysílení. A to je modlitba. Sám Pán nás učí, jak se modlit v těchto těžkých chvílích. »Položils mě do hluboké jámy, do temnot a do propastí. Doléhá na*

mne tvůj hněv. Kéž pronikne k tobě má modlitba» (Žl 88,7-8). Toto je modlitba, takto se máme modlit v těch nejhorších a nejtemnějších chvílích, kdy na nás doléhá největší neútěcha, deptá nás a jsme úplně zdeptáni. To je autentická modlitba: Dát průchod citům jako Job nad svými dětmi. Jako syn.“

Kniha Job pak mluví o mlčení přátel. Trpícímu člověku – poznamenal papež – mohou slova uškodit. Cenné je být nablízku, dát pocítit blízkost, ale vyhnout se promlouvám.“

Když nějaký člověk trpí a když na něj dolehla duchovní neútěcha – pokračoval – je třeba mluvit co nejméně, pomáhá mlčení, blízkost, něha a modlitba k Otci.“

„Zaprvé je tedy třeba rozpoznat v sobě chvíli duchovní neútěchy, kdy jsem v temnotách a bez naděje a ptát se proč. Za druhé modlit se k Pánu, jak nás učí se modlit dnešní liturgie tímto 88. Žalmem: »Kéž pronikne k tobě má modlitba.« A za třetí, když jsem blízko někoho, kdo trpí, je nemocný a prožívá duchovní neútěchu, tak mlčet. Avšak mlčet s láskou, blízkostí a něhou. Vyhnout se promlouvám, které nakonec nepomohou a spíše škodí.“

Končil papež ranní kázání v Domě sv. Marty.

27.9.2016

V Itálii přibývá žádostí o exorcismus, ale chybí exorcisté

Řím. Půl milionu Italů ročně žádá církev o službu exorcismu, píše deník *La Stampa* (25.9.2016) s odvoláním na Italskou asociaci katolických psychiatrů a psychologů a Mezinárodní asociaci exorcistů, která působí při Kongregaci pro nauku víry. Obě tyto instituce potvrzují rostoucí trend v „poptávce po exorcistech“, kterých, jak se zdá, není nikdy nazbyt. Jejich počet v rámci italské holínky se různí od diecéze k diecézi – zatímco na Sardinii jich v deseti diecézích působí sedm, přičemž některým je přes osmdesát, v Miláně se jejich počet zdvojnásobil a – podobně jako v Římě – zde diecéze zřídila zvláštní kontaktní a informační telefonní linku.

Jestliže žádosti o exorcismus kdysi vycházely spíše ze zaostalejšího, chudého venkovského prostředí jihoitalských krajů, dnes více než třetinu případů tvoří lidé, jejichž problémy nevyřešila psychologie, ani psychiatrie. K zamyšlení by pak měl vést další znepokojivý údaj – 20 ze 100 osob, které jsou podle svého přesvědčení vystaveny ďábelskému vlivu, jsou nezletilí.

„ Ďábel působí dvojí činností – řádnou a mimořádnou. Jeho běžnou činností je hřích, který se týká nás všech a vyvolává v lidech vzpouru proti Božímu působení a lásce. Mimořádná démonická činnost se projevuje stále narušenější osobností dotyčného člověka, až může být zcela nahrazena ďábelským duchem. Onen člověk si pak už není vědom svých činů – jeho jednání nese známky, které my exorcisté umíme rozpoznat. Mluví neznámými jazyky, má fyzickou sílu, která nevychází z něho, zná dosud neznámé věci a zakouší násilný odpor vůči všemu posvátnému. To jsou základní znamení, ale mohli bychom uvést ještě další...“

Říká Vatikánskému rozhlasu **o. Francesco Bamonte**, současný předseda zmíněného sdružení exorcistů.

„Hlavní vlastností ďábla je přimět nás k víře v to, že neexistuje“, vysvětluje italskému listu *La Stampa* o. Ildebrando Di Fulvio, exorcista diecéze Frosinone. Do tamního cisterciáckého opatství Casamari za ním už půl století proudí zástupy domněle posedlých, převážně však psychicky nemocných lidí. Většinou trpí chronickou depresí a dalšími patologiemi, doplňuje o. Di Fulvio, ačkoli připouští, že mezi tisíciletými zdmi kláštera byl také svědkem nevýslovného utrpení. Pouze v několika desítkách ze stovek případů se nicméně jednalo o osoby, skutečně posedlé ďáblem.

Zlý duch často získává nadvládu po účasti na černých mších a spiritistických sedánkách, anebo po přidružení k satanistickým sektám a okultním společnostem, dodává o. Gianni Sini, exorcista v sardinské Olbii. Poukazuje na případ čtyřletého Matouše, jehož otec, hlava zámožné a vážené rodiny, o víkendů s přáteli jen tak z povyražení vyvolával duchy. „Nese morální zodpovědnost, protože se tak stal ďábovým prostředníkem“, říká kněz, který teď koná exorcismus nad dítětem, jež v kostele při bohoslužbě projevovalo nevšední agresi. „Vyzývám Satana na souboj a nemám strach – stejně vím, že vyhraju“, říká s oblibou o. Sini, který se vysluhování této svátostiny věnuje už třicet let a sledoval stovky případů. Mimo jiné islámskou dívku, která se při exorcismu svíjí jako had a již původně povoláný imám svěřil katolickému knězi.

Dnes žijeme v ateistickém světě, prožíváme hlubokou duchovní krizi. Nedostatek spirituality prospívá šíření sekt a okultismu, zejména mezi mladými lidmi, pokračuje o. Aldo Buonaiuto.

"Nabízí se jako podmanivá forma spirituality a jako alternativa ke křesťanské víře – mladí lidé si prostřednictvím určitých románů, her a filmů osvojují esoterický pohled na svět a dostávají se tak na hranu satanismu. Esoterismus je pouhé obeznámení se světem magie, čarodějnictví a různými druhy spiritismu. Od teorie se pak přechází k praktikování okultismu – tedy snaze získat moc, kterou nemáme sami od sebe. Člověk se vydává touto cestou, aby mohl dokonce zakoušet démonickou moc, až dospívá k satanismu což může být krajně nebezpečné."

poznamenává jeho římský kolega **o. Bamonte**. Deset milionů Italů se alespoň jednou za život obrátilo na mágy, zaříkávače, vykladače karet, astrology a léčitele – většinou jsou to šarlatáni, ale mohou mezi nimi být také satanisté. Spouštěcím mechanismem posedlosti je pak nenávisť, závist anebo žádostivost. Přibývá lidí, kteří se z těchto pohnutek obracejí na mágy, aby se pak ocitli v sektě, která jim dává LSD, a tak udržuje v otrockém stavu, zbavuje důstojnosti i majetku. Exorcista diecéze Fabriano-Matelica, o. Aldo Buonaiuto nicméně také zde radí k obezřetnosti, protože zmíněná závislost vede spíše k vážným psychickým problémům, než k posedlosti. Na mládež zase dopadá přesně cílený komerční diktát, který vnucuje esoterickou a okultní iniciaci prostřednictvím videoher, například Pokemon Go, pokračuje **o. Francesco Bamonte**.

"Když rozluštíme její smysl a předkládanou vizi světa, jehož středem jsou ony příšerky, rozhodně zjistíme, že se tu nabízí esoterismus a okultismus. Lidé mohou pokemony chytat, vycvičit si je, ze zábavy posílat do boje proti příšerkám jiného vlastníka. Musí proto vyjít na ulici, lovit příšerku, a tudíž stále sledovat displej telefonu, čímž se vystavují riziku smrtelných dopravních nehod, jak jsme viděli v Římě. Vážnější je fakt, že pokemony jsou vybaveni mocí, kterou na sebe přebírá ten, kdo je dopadne, čímž se navozuje mentalita moci. Mám moc a mohu ovládat druhé a to způsobem, které jsou typické v okultismu – psychokineze, nebo uspat nepřítele spánkem, kterému nelze odolat, anebo vysíláním alfa vln, které okolí způsobuje bolesti hlavy. Jsou tu pokemony se zářícíma očima a zpívající tajemné melodie. Najdeme tu mnohé principy podobné magii."

Ruku v ruce s opojením z tohoto neviditelného světa, kde člověk může získat moc a energie, jde systematické zesměšňování a mediální znevažování skutečného duchovního života, víry, církve a všeho postvátného, pokračuje **o. Aldo Buonaiuto**:

"Chtěl bych říci, že o zlém duchu dnes mluví více laici než členové církve. Adorátoři okultních jevů rádi z různých důvodů mluví o ďáblu a temnonách, zatímco bychom o něm měli mnohem více mluvit právě my, katolíci a zasvěcené osoby, avšak seriózně a poučeně, jak to činí papež František. Mezi obyčejnými lidmi často slýchám otázku, proč biskupové a kněží nikdy nejmenují ďábla, jestliže v něj ještě věří. V katolických školách a univerzitách bychom se tedy hlouběji měli zabývat tímto tématem, které známe pouze kvůli jeho mimořádným a nejzazším

účinkům, kterým je modlitba exorcismu. Je ale nutné mluvit o ďáblu z celého zorného úhlu – tedy o jeho dějinách, vývoji, jevech, což jsou všechno fakta, která je potřebné znát, a to dobře.“

„Základním exorcismem je křest, tím nejmocnějším pak zpověď“, doporučuje o. Buonaiuto a varuje před léčiteli, kteří ve svých službách nabízejí vymítání ďábla. „Ovšem také kněz, který vykonává exorcismus bez pověření biskupa, to nečiní ve společenství s církví.“ Rozsah démonických jevů je dnes takový, že exorcisté nemohou zůstat izolováni, nýbrž potřebují propojení, dodává exorcista římské diecéze **o. Francesco Bamonte**:

„Výzva, kterou církvi kladou satanistické sekty a skupiny věnující se různým formám okultismu, s sebou nese bitvu, do které lze vstoupit jedině, když budeme jednotní. Sami exorcisté vnímají, že je zapotřebí stále užší jednoty. Jsme velmi vděční zesnulému o. Gabriele Amorthovi, který 16. září ukončil svou pozemskou pouť, že nám jako dědictví předal Mezinárodní asociaci exorcistů, kterou založil v roce 1994 a již Svätý stolec oficiálně schválil a vybavil statutem o dvacet let později. Sdružení napomáhá základní a stálé formaci exorcistů, včetně univerzitní úrovně, jejich národnímu a mezinárodnímu setkávání a včleňuje tuto službu do řádné pastorační činnosti místní církve.“

Na málo známý a senzacechtivými hororovými historkami opředený posvátný obřad exorcismu v nedávné době v Itálii neupozornila jenom smrt o. Gabriela Amortha, který za svůj život vykonal na 50 tisíc exorcismů. Zajímavý pohled, přibližující tuto službu široké veřejnosti, přinesl také dokumentární film, nazvaný *Liberami*, tedy *Vysvobod' mne*, který získal cenu na zářijovém festivalu v Benátkách. Režisérka Federica Di Giacomo v něm z antropologického a sociologického hlediska pojednává jev ďábelské posedlosti na pozadí každodenní práce sicilského exorcisty o. Catalda. Film, který režisérka natáčela tři roky, začíná při mši svaté v sicilském Palermu, která je kolektivní propedeutikou obřadu exorcismu, a končí na římské univerzitě *Regina Apostolorum*, kde protagonista přednáší na každoročně konaném kursu pro kněze-exorcisty.

Příčinou úbytku řeholníků je špatná interpretace koncilu

Řím. Příčinou propadu členské základny, jakou nadále zažívají řeholní společenství, je chybná interpretace II. vatikánského koncilu – domnívá se o. Angel Pardilla. Vatikánské nakladatelství vydalo jeho knihu o zasvěceném životě (*La realtà della vita religiosa*), ve které bilancuje pokoncilní změny v této oblasti života církve. Připomíná předně, že řeholní společenství po koncilu ztratila jasnou představu o své identitě. Řeholní život byl vnímán na stejné úrovni jako jiná povolání, nebo dokonce jako něco horšího. Podle španělského kletarína je nová interpretace koncilu nezbytným základem pro novou a lepší pastorační povolání.

O. Pardilla vypočítává, že během půlstoletí, které následovalo po koncilu, mužská řeholní společenství přišla o téměř 40 procent členů (39,58%) a ženská o 45 procent (44,61%). Připomíná, že koncil probíhal v době plného rozkvětu řádů. Ihned v prvním desetiletí po koncilu však nastoupila krize. Počet řeholníků klesl o 18,5% a řeholnic o bezmála 10 procent.

Jak uvádí o. Pardilla, ve statistikách stále figurují na prvním místě jezuité, přestože se jejich počet za posledních padesát let snížil o více než polovinu (53,54%). V současnosti jich je 16 740. Následují salesiáni s více než patnácti tisíci členy (15 270, -30,72%) a minorité, kterých je přes třináct a půl tisíce (13 632, -49,52%). Pokud jde o ženské řehole, nejvíce členek má kongregace milosrdných sester sv. Vincence z Pauly, nazývaných u nás také Vincentky, kterých je přes 16 tisíc. I tato kongregace se však v pokoncilních desetiletích zmenšila o 64%. Na druhém místě jsou – se 13 tisíci členek – salesiánky (-30%) a na třetím místě bosé karmelitky, kterých je deset a půl tisíce. Oproti jmenovaným kongregacím však tento kontemplativní řád vyniká tím, že se počet jeho členek snížil oproti předkoncilní situaci pouze

o pět procent.

Recenzi zmíněné studie přinesla agentura **SIR**.

28.9.2016

Petrův nástupce: Odsouzenec k smrti je naším vzorem

Vatikan. Na Svatopetrském náměstí se dnes dopoledne shromáždilo více než dvacet pět tisíc lidí, mezi nimi také několik stovek poutníků z ostravsko-opavské diecéze, aby se účastnili generální audie. Katechezi Svatého otce zahájilo čtení z Lukášova evangelia (23, 33.39-43), které podává vrcholný Ježíšův čin – odpuštění na kříži jednomu z ukřižovaných lotrů. Petrův nástupce v samotném závěru své promluvy řekl:

„Dobrý lotr se obrací přímo na Ježíše a prosí o jeho pomoc: "Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království" (Lk23,42). Oslovuje Ježíše důvěrně jeho jménem a tak vyznává, co ono jméno znamená: "Bůh zachraňuje". Onen muž Ježíše žádá, aby si na něj vzpomenu. Kolik je v těch slovech něhy a lidskosti! Vyjadřují potřebu člověka, který nechce zůstat opuštěn, přeje si, aby mu Bůh stál neustále nablízku. Odsouzenec k smrti se tak stává vzorem křesťana, který se svěruje Ježíši. To je něco velmi hlubokého – odsouzenec k smrti naším vzorem. Je to příklad člověka, křesťana, který se svěruje Ježíši, a také vzor církve, která v liturgii mnohokrát vyzývá Pána slovy: "Pamatuj...Pamatuj...Pamatuj na svou lásku..."

Zatímco dobrý lotr mluví v budoucím čase: "až přijdeš do svého království", Ježíšova odpověď jej nenechává čekat, mluví v přítomnosti: "dnes budeš se mnou v ráji" (v.43). V hodině kříže dosahuje Kristova spása svého vrcholu a jeho příslib dobrému lotrovi odhaluje, že se završilo jeho poslání – tedy spása hříšníků. Na začátku svého působení Ježíš v nazaretské synagoze vyhlásil "propuštění zdeptaných na svobodu" (Lk 4,18), v Jerichu, v domě celníka Zachea, řekl, že "Syn člověka – tedy On sám – přišel hledat a zachránit, co zahynulo" (Lk 19,9). Na kříži svým posledním činem potvrzuje uskutečnění tohoto spásonosného plánu. Od počátku do konce se projevoval jako milosrdenství, konečné a neopakovatelné vtělení Otcovy lásky. Ježíš je skutečně tváří Otcova milosrdenství. Dobrý lotr na něj zavolal jménem: "Ježíši". Je to krátká modlitba, kterou každý z nás může mnohokrát za den vyslovit: "Ježíši". Takto jednoduše: "Ježíši". Řekneme ji třikrát všichni společně? Do toho: "Ježíši, Ježíši, Ježíši". A tak to dělejte během dne."

Po katechezi následovaly pozdravy Svatého otce k poutníkům jednotlivých jazykových skupin. Dnes mezi nimi byla také čeština:

„S potěšením zdravím české poutníky, zejména věřící z ostravsko-opavské diecéze spolu s jejich biskupem Františkem Václavem. Drazí bratři a sestry, ať vám vaše jubilejní pouť dodá odvalu být radostnými šířiteli a svědky Božího milosrdenství. Svěruji vás nebeské přimluvě svatého Václava, jehož liturgická památka připadá na dnešek, a ze srdce uděluji apoštolské požehnání vám a vašim rodinám."

V závěru generální audie Petrův nástupce velmi vážným a zarmouceným hlasem opětovně vyzval k ukončení války v Sýrii.

"Myšlenkami se znovu vracím k milované a mučené Sýrii. Nadále ke mně přicházejí dramatické zprávy o osudu aleppských obyvatel, s nimiž jsem spojen v utrpení prostřednictvím modlitby a duchovní blízkosti. Vyjadřuji hlubokou bolest a silné znepokojení nad tím, co se děje v tomto beztak trýzněném městě, kde umírají děti, senioři, nemocní lidé, mladí a staří, všichni...Opakuji všem stranám výzvu, aby se ze všech sil zasadily o ochranu civilistů, což je imperativem a naléhavou povinností. Dovolávám se svědomí těch, kteří jsou zodpovědni za bombardování a budou za ně skládat účty před Bohem!"

Po společné latinsky pronesené modlitbě Otče náš papež František udělil všem poutníkům apoštolské požehnání.

Ostravsko-opavský biskup **František Václav Lobkowicz**, který přišel s více než dvěma stovkami poutníků svojí diecéze, Vatikánskému rozhlasu řekl:

„Dlouho jsme přemýšleli, co podniknout ke dvacátému výročí vzniku naší diecéze. Jednak jsme tedy uspořádali v květnu Dny víry a pak se konala slavnostní mše svatá na rynku, na Masarykově náměstí v Ostravě, a vyvrcholením je tato diecézní pouť do Říma v Roce milosrdenství. Vypravili jsme tedy čtyři autobusy, jezdíme po Římě a procházíme svaté brány. Myslím si, že poutníci jsou docela spokojení a já taky.“

Poutníci se odpoledne ve vatikánské bazilice účastnili liturgie ze slavnosti sv. Václava, při které se u oltáře našeho národního patrona každoročně scházejí krajané žijící v Římě. Letošní mše svatá se však výjimečně konala u oltáře katedry v hlavní lodi Svatopetrské baziliky. Hlavním celebrantem byl kardinál Miloslav Vlk, koncebroval ostravsko-opavský biskup František Václav Lobkowicz a pomocný erfurtský biskup Reinhard Hauke, který reprezentoval sdružení Ackermann-Gemeinde.